

Utviklingstrekk i den russiske eliten etter 2022

Bendik Mogens Manum, NUPI

Hovedpunkter

- Elitesammensetningens overordnede struktur består i det store og hele, men enkelte individer og nettverk har mistet sin posisjon eller har blitt forflyttet.
- Kun et fåtall veteraner fra krigen i Ukraina har kommet inn i elitestillinger; veteranstatus fremstår heller som en forsterkende kraft i en pågående elitekarriere enn som en reell kilde til sosial mobilitet.
- Krigen og sanksjonene har tvunget eliten til å knytte seg tettere til regimet for å verne om sine egne ressurser.
- Representanter for statlige militærindustrielle konglomerater har fått en forsterket posisjon, ikke bare i sentrale politiske og administrative organer, men også i regionene. Dette gjør mektige segmenter av eliten til direkte stakeholdere i videreføringen av krigsøkonomien.

Innledning

Utformingen av norsk russlandspolitikk forutsetter innsikt i de interne utviklingene blant russiske beslutningstakere og i den russiske eliten. Dette kunnskapsnotatet flytter blikket vekk fra «kremlologien» og spekulasjoner om palassintriger i Putins indre krets og leverer heller en sammenfattet oppdatering på utviklingene i årene etter fullskalainvasjonen av Ukraina, basert på ledende forskning på strukturelle dynamikker i den russiske politiske og administrative eliten. Kunnskapsnotatet innledes med en kort oppsummering av sentrale paradigmer innen forskningen på russiske eliter:

forståelsen av *siloviker* og *teknokrater* og skilnadene mellom regionale politiske eliter og føderale administrative eliter. Deretter løfter notatet frem fire sentrale utviklingstrekk i den russiske eliten med utspring i krigen i Ukraina, og vurderer utsiktene fremtiden kan bringe.

Siloviker, teknokrater og klansystemet

Forskere har siden 1990-tallet operert med et rammeverk som hovedsakelig kategoriserer russiske elitemedlemmer i statsapparatet og den politiske offentligheten på to grunnlag: deres profesjonelle bakgrunn og deres tilhørighet til de mange sosiale nettverkene som konkurrerer mot hverandre om innflytelse og tilgang til ressurser.¹ Foruten karrierebyråkrater har rammeverket definert ytterligere to elitegrupper: *Silovikene*, som har militærfaglig eller politifaglig utdanning og arbeidserfaring, og *teknokratene*, som utgjør en sivil elitegruppe som er blitt rekruttert til sine stillinger på grunnlag av faglig spisskompetanse og teknisk kunnskap, vanligvis innen juss eller finans, ofte uten tidligere karriere i offentlig sektor.

Begrepene karrierebyråkrater, siloviker og teknokrater betegner ikke enhetlige politiske fraksjoner. En rådende oppfatning, som også er fremtredende i dag, har lenge vært at den russiske eliten består av en rekke «klaner» av ulike konfigurasjoner som samarbeider internt, men som ofte konkurrerer med andre grupperinger for å avansere sitt eget nettverks interesser.² I denne dynamikken forstås presidenten som den øverste «megleren» i klanenes konflikter, og presidentens evne til å balansere klanenes interesser mot hverandre er en essensiell forutsetning for regimets stabilitet.³ I dag hevdes det at silovikdominerte nettverk har en særdeles sterk posisjon i Russland, og enkelte beskriver dem som de virkelige «eierne

av systemet».⁴ Med sin bakgrunn fra KGB regnes også Putin for å tilhøre denne gruppen, og flere av dem som anses som nære allierte av presidenten, er gamle silovikere. To nevneverdige eksempler er de mektige «silogarkene» Sergej Tsjemezov, adm.dir. i det forsvarsindustrielle konglomeratet Rostec, og Igor Setsjin, adm.dir. i oljegiganten Rosneft.⁵

Putins «indre sirkel» er etter alle solemerker ikke en permanent institusjon. Til tross for at det eksisterer en offisiell regjering som står for regimets øverste administrative oppgaver, er analytikere og forskere enige om at det virkelige «politbyrået» som faktisk utformer statens strategi, snarere er et uoffisielt beslutningstakende nettverk som eksisterer uavhengig av statsapparatet.⁶ Dette systemets uformelle struktur innebærer også at høyere embeter ikke nødvendigvis oversettes til økt tilgang til innflytelse på utformingen av politiske eller strategiske beslutninger, og at enkelte aktører kan ha større påvirkningsevne enn hva deres embete i utgangspunktet skulle tilsi. Vår kunnskap om «politbyrået» er dermed langt fra etterprøvbart. Enhver forståelse av et slikt uformelt system vil være basert på rykter, spekulasjoner og fortrolige samtaler mellom anonyme deltakere, og kan sjelden tegne et helhetlig bilde av den virkeligheten som eksisterer bak lukkede dører.

I motsetning til vår begrensede informasjon om den indre eliten har vi derimot et betraktelig mer solid grunnlag for å forstå utviklingstrekkene og dynamikkene mellom de bredere russiske elitekadrene i regionene og administrative organer. I dette notatet skilles det mellom den regionale politiske eliten (folkevalgte til Statsdumaen og regionale forsamlinger samt høyere embetsfolk i regionale politiske administrasjoner) og den føderale administrative eliten (byråkrater med høyere embeter i føderale departementer og i presidentadministrasjonen).

Den regionale politiske eliten

Regionale politiske institusjoner i Russland regnes for å ha minimal påvirkningsevne på politiske prosesser og må i stor grad vike for guvernører og sentrale styresmakters myndighet.⁷ Forskningen viser at de regionale politiske elitene i landet utgjør et relativt lukket samfunnssjikt med lav sosial mobilitet. Andelen folkevalgte med arbeiderbakgrunn i regionene og regionale representanter til føderale forsamlinger har vært

tilnærmet null.⁸ Det har heller ikke vært uvanlig at politisk og økonomisk makt går i «arv» fra far til sønn,⁹ og i regionene har de politiske klanene ofte representert mektige lokale kommersielle interesser som har utøvet betydelig innflytelse på lokale politiske prosesser.¹⁰

Tidligere har så mange som én av fem regionale folkevalgte hatt erfaring fra silovikinstitusjoner. Dette er en betydelig tilstedeværelse, men andelen har fortsatt vært vesentlig lavere enn i sentrale forvaltningsorganer.¹¹ Denne lavere andelen silovikere i regionale institusjoner og politiske forsamlinger gjenspeiler samtidig både silovikenes fortrinn og tilgang til mer lukrative stillinger i statsapparatet, og de regionale politiske institusjonenes relativt svake posisjon vis-à-vis sentrale administrative organer. Den regionale politiske eliten har også generelt sett vansker med å avansere til føderalt nivå, der de mest ettertraktede stillingene er å finne, og medlemmer av den føderale eliten går ytterst sjelden tilbake til regionene.¹²

Et sentralt utviklingstrekk i regionene siden det tidlige 2000-tallet har vært at mektige private næringslivsaktører i økende grad har fått innpass i den regionale politiske eliten. Undersøkelser har vist at så mange som halvparten av politiske representanter i enkelte regioner har kommet direkte fra toppstillinger i næringslivet, eksempelvis som adm.dir. og styremedlemmer i store selskaper. Næringsinteressene er dermed dypt forankret i regionale politiske institusjoner. Dette utviklingstrekket har også delvis blitt muliggjort av at politiske embeter i regionene sjeldent har vært fulltidsstillinger, noe som har latt folkevalgte kombinere sin politiske rolle med fortsatt engasjement i næringslivet.¹³

Den føderale administrative eliten

En liknende utvikling har også funnet sted blant høytstående embetsmenn i presidentadministrasjonen (PA) og andre føderale forvaltningsorganer, der elitemedlemmer ofte har hatt bakgrunn fra næringslivet, men også hyppig går til toppstillinger i private selskaper etter endt karriere i offentlig sektor.¹⁴ Det er i det føderale embetsverket de virkelig lukrative offentlige stillingene er å finne, spesielt i PA. Her forvalter embetsfolk enorme ressurser og innehar betydelig påvirkningsevne på implementeringen av sentrale politikkfelt som representanter for den utøvende

makten med relativt kort vei til presidentens kontor.¹⁵ Slike vide fullmakter gjør russiske høytstående embetsfolk godt posisjonert til å tilegne seg betydelig personlig kapital,¹⁶ og dette gjør det føderale statsapparatet og PA til viktige arenaer for ambisiøse elitemedlemmer.

Sett i lys av at regionale folkevalgte har dårlige utsikter for å trenge inn i den føderale eliten,¹⁷ kombinert med den høye andelen siloviker i PA og mektige administrative stillinger, tegnes et bilde av en delt elite. Makt, penger og status er konsentrert i sentrale utøvende organer som regionale og perifere elitelag i mindre grad har tilgang til, og der silovikene har betydelige fordeler.

Sentrale utviklingstrekk i den russiske eliten etter fullskalainvasjonen av Ukraina

Som følge av den pågående krigen i Ukraina er det i dag mulig å peke på fire sentrale utviklingstrekk i den russiske eliten.

Utrenskninger i enkelte elitenettverk: Flere høytstående embetsmenn har blitt fjernet fra sine stillinger og i noen tilfeller blitt arrestert under anklager om korrupsjon. Forflytningen av tidligere forsvarsminister Sjojgu og arrestasjonen av flere av hans underordnede er fremtredende eksempler.¹⁸ Som en umiddelbar konsekvens av Sjojgu-klanens nedskjæring kan det se ut til at elitemedlemmer med silovikbakgrunn har tapt terreng til fordel for karrierebyråkrater og teknokrater i forsvarsdepartementets øverste lederskap. Et annet tilfelle har vært skandalen rundt Roman Starovojt, som fikk sparken som transportminister etter at hans nære støttespiller Aleksej Smirnov var blitt arrestert etter anklager om grov korrupsjon under hans guvernørskap i Kursk. Kort tid etter avskjedigelsen begikk Starovojt tilsynelatende selvmord.¹⁹ Slike omveltninger bør ikke nødvendigvis forstås som uttrykk for en helhetlig reformprosess eller for systemisk korrupsjonsbekjempelse, men heller som enkelttiltak for å få bedre kontroll over utgiftene i departementer og etater som er under betydelig press i en krigssituasjon.²⁰

Helter fra fronten som en «ny elite»: Et annet utviklingstrekk er knyttet til dyrkingen av en «ny elite» basert på veteraner fra krigshandlingene i Ukraina. Denne idéen ble offentlig lansert i 2024, først ved et utspill fra filosofen Aleksandr Dugin dagen før toårsdagen for fullskalainvasjonen av

Ukraina og senere av president Putin i hans tale til Føderasjonsrådet en knapp uke senere.²¹ Her avduket Putin det statlige eliteakademiet «Vremja gerojev»²², der veteraner fra krigen i Ukraina med ledererfaring og høyere utdanning kan søke om opptak til et akademi som skal sette krigsheltene på et hurtigspor til toppstillinger i den russiske eliten.

Dette programmet tolkes ulikt. Enkelte påpeker at veteranene som kjemper seg oppad i eliten ofte tilhører eksisterende elitegrupper, og at veteranstatusen kun fungerer som springbrett for videre avansement.²³ Det er nærliggende å støtte opp om denne tolkningen, da det har vist seg at de strukturelle og sosiale rammevilkårene for eliterekuttering som har blitt beskrevet tidligere i dette notatet, er vedvarende. Det å ha utmerket seg på frontlinjen vil neppe være nok for at en ung, ambisiøs og høyere utdannet russer skal stige i rekkene; nettverksforbindelser er uunnværlige. Slik sett forstås programmet heller som et propagandaverktøy for å gjøre krigstjeneste mer attraktivt, og for å vise at veteranene vi bli ivaretatt av regimet. Samtidig er det andre som peker på at det er grunn til å tro at dette nye programmet er mer enn et simpelt propagandapåfunn, og at det heller må forstås som et genuint forsøk på å dyrke frem en yngre, lojal elite, da det i lys av Prigozjin-opprøret i 2023 viste seg at enkelte i den gamle eliten var upålitelige.²⁴

Flere representanter fra Statsdumaen og Føderasjonsrådet har sluttet seg til en egen dronepilotbrigade for medlemmer av den politiske eliten,²⁵ og de forsterker sine posisjoner ved å slå politisk mynt på veteranstatus. Andre elitekarrierer beskrives i statlig propaganda som at de har fått sitt utspring i «Vremja gerojev»-programmet: Et eksempel er Apti Alaudinov, som ledet Ramzan Kadyrovs «Akhmat»-tropp, og som nå har fått stilling som nestleder i de russiske væpnede styrkers propagandadirektorat.²⁶ Samtidig har Alaudinov hatt en lang karriere som en av Kadyrovs nærmeste støttespillere, og han er dermed ingen nykommer til eliten. En annen fremtredende figur er Artjom Zjoga, som tilsynelatende ikke hadde elitebakgrunn og som i oktober 2024 fikk det gjeve vervet som presidentens spesialutsending til Ural-distriktet etter at han hadde kjempet i Donbasskrigen for DNR²⁷ helt siden 2014.²⁸ Når vi løfter blikket vekk fra propagandanarrativene, ser det dog foreløpig ut til at Zjoga er en av ytterst få veteraner som faktisk

har blitt belønnet med en lukrativ elitestilling med god tilgang til ressurser og nettverkskontakter. Disse eksemplene er dermed ikke representative, og det er fortsatt usikkert hvordan veteranenes rolle vil utvikle seg i de kommende årene.

Sanksjonenes påvirkning på den russiske eliten: Som en konsekvens av rammene krigen og internasjonale sanksjoner har satt for elitededlemmers økonomiske spillerom, har disse blitt mer avhengig av sine forbindelser til staten og til politiske beslutningstakere for å beskytte sine ressurser og formuer.²⁹ Parallelt med sanksjonenes betydelige påvirkning på enkelte selskapers og oligarkers skjebner viser forskningen at styresmaktene foreløpig i stor grad har lyktes med å skjerme russiske selskaper.³⁰ Prognosene varierer, men det synes som at regimet har vært forberedt på internasjonale straffesanksjoner, og det har til nå evnet å stimulere økonomien ved hjelp av pengeinnsprøytninger og omstilling av sine internasjonale handelsnettverk. Samtidig er det usikkert om krigsøkonomien kan opprettholdes i lengden.³¹ Enkelte peker på at det ser ut til at den økonomiske veksten i landet har stagnert,³² mens andre stiller spørsmål om hvorvidt krigsøkonomien trygt kan omstilles til en sivil økonomi.³³

Om hensikten med sanksjonene var å fremprovosere en umiddelbar motreaksjon hos eliten mot Putin-regimet, har de feilet. I stedet for å presse eliten til å vende Putin ryggen har eliten heller blitt tvunget til å velge mellom lojalitet til regimet og flukt fra landet. Sistnevnte innebærer enorm risiko for store personlige økonomiske tap, da en potensiell exit krever at en forlater sine russlandbaserte midler i tillegg til ressursene og stillingene som er selve kilden til elitens velstand. Med det utgjør landflukt en lite attraktiv exit-strategi for eliten,³⁴ og det ser snarere ut som om regimet har konsolidert sin kontroll.

Et forsvarsindustrielt inntog i eliten: Omstillingen til krigsøkonomi og nasjonaliseringen av verdiene til vestlige selskaper som har solgt seg ut av Russland, har også påvirket konstellasjonen av embetsmenn i den føderale administrative eliten med nære forbindelser til næringslivet. Disse faktorene har ført til at særlig embetsmenn med bakgrunn fra – eller bistilling i – statlige energi- og forsvarsindustrielle konglomerater har fått solid fotfeste i den russiske byråkratiske eliten, på bekostning av det private

næringslivets innflytelse.³⁵

Denne utviklingen kan også spores i regionene, der flere sentralt plasserte elitenettverk med kontroll over enorme statlige ressurser har lyktes i å forgrene sin innflytelse ut over strategisk viktige regioner. Slike nettverk har dermed fått en økt transregional dimensjon.³⁶ Regionale elitenettverk ønsker neppe et slikt gjennombrudd velkommen, der større og mektigere aktører får økt tilgang til regionale maktbaser og ressurser, noe som kan fremprovosere konflikter. Samtidig er det også bekymringsverdig at sentrale elementer ved krigsøkonomien gjør inntog i eliten, da det gjør mektige elitenettverk med store økonomiske og administrative ressurser – og med fremtredende representanter i Kreml – til direkte stakeholdere i videreføringen av krigsøkonomien.

Konklusjon

Dette kunnskapsnotatet har kastet lys over fire sentrale utviklingstrekk i den russiske eliten etter 2022. Inntil videre har ikke krigen i Ukraina medført større utskiftninger eller omveltninger i den russiske eliten, og den vedvarer som en relativt homogen gruppe. Samtidig har mange blitt nødt til å omstrukturere sine personlige økonomier og inntektsgrunnlag og er i dag i større grad enn tidligere avhengig av regimet. I noen få tilfeller har elitenettverk med langvarig herredømme over enkelte russiske institusjoner blitt forflyttet for å bekjempe korrupsjonens innvirkning på kritiske statlige funksjoner i krisetid, mens andre har kunnet vende situasjonen til egen fordel. Det gjenstår å se om utviklingstrekkene som har blitt observert i den russiske eliten, vil vedvare. Dersom krigen skulle fortsette i uoverskuelig fremtid er dette sannsynlig, men om den skulle ta slutt kan en mulig transisjon til en mer sivil innrettet økonomi og militær avspenning igjen komme til å stille nye krav til eliten. Uansett utfall kan en potensiell fredsavtale med Ukraina trolig komme til å utgjøre den neste milepælen i russisk eliteutvikling.

Sluttnoter

- 1 Minchenko Consulting. (2024). *Politbjuro 2.0 Dolgaja zima: Analitsjeskij obzor sostojanija rossijskikh elit*. (Rapport). https://minchenko.ru/analitika/analitika_105.html; Viktorov, I. & Kryshtanovskaya, O. (2023). Presidential succession in Russia: Political cycles and intra-elite conflicts. *Russian Politics*, 8(1), 97–121; Hale, H. E. (2017). Russian patronal politics beyond Putin. *Daedalus*, 146(2), 30–40. https://doi.org/10.1162/DAED_a_00432
- 2 Kryshtanovskaya, O. (2008). The Russian elite in transition. *Journal of Communist Studies and Transition Politics*, 24(4), 585–603. <https://doi.org/10.1080/13523270802510602>
- 3 Batur, A. & Elkins, J. A. (2016). Dynamics of regime personalization and patron–client networks in Russia, 1999–2014. *Post-Soviet Affairs*, 32(1), 75–98. <https://doi.org/10.1080/1060586X.2015.1032532>; Hale, 2017.
- 4 Viktorov & Kryshtanovskaya, 2023.
- 5 Østbø, J. (2024). The Russian hybrid intelligence state: Reconceptualizing the politicization of intelligence and the «intelligencization» of politics. *Intelligence and National Security*, 39(6), 963–985. <https://doi.org/10.1080/02684527.2024.2370134>; Taylor, B. D. (2025). The Russian siloviki: Twenty years of scholarship. *Russian Analytical Digest*, (323), 2–6. <https://doi.org/10.3929/ethz-b-000715606>
- 6 Minchenko Consulting, 2024; Kryshtanovskaya, 2008.
- 7 Bystrova, A. S., Daugavet, A. B., Duka, A. V., Kolesnik, N. V., Nevskij, A. V., & Tev, D. B. (2020). Regionalnaja polititsjeskaja elita: bassejn rekrutirovanija i karjera. *Vlast i elity*, 7(1), 76–122. <https://doi.org/10.31119/pe.2020.7.1.4>.
- 8 Bystrova et al., 2020.
- 9 Duka, A. V. (2019). Novyj nobilitet rossijskikh regionov. *Vlast i elity*, 6(1), 169–196. <https://doi.org/10.31119/pe.2019.6.1.8>
- 10 Duka, 2019; Karpov, A. Ju. (2024). Rossijskaja politiko-administrativnaja elita v kontekste sovremennykh vyzovov: faktory i tendentsii transformatsii. *Juzjno-rossijskij zjurnal sotsialnykh nauk*, 25(3), 113–130. <https://cyberleninka.ru/article/n/rossijskaya-politiko-administrativnaya-elita-v-kontekste-sovremennykh-vyzovov-faktory-i-tendentsii-transformatsii>
- 11 Bystrova, et.al., 2020.
- 12 Tev, D. B. (2020). Vysokopostavlennyje tsjinovniki administratsii prezidenta RF: kanaly rekrutirovanija i karjera. *Zjurnal sotsiologii i sotsialnoj antropologii*, 23(3), 153–187. <https://doi.org/10.31119/jssa.2020.23.3.7>; Tev, D. B. (2025). Federalnaja administrativnaja elita Rossii: osobennosti vosproizvodstva karjernykh kharakteristik. *Sotsiologitsjeskaja nauka i sotsialnaja praktika*, 13(2), 67–89. <https://cyberleninka.ru/article/n/federalnaya-administrativnaya-elita-rossii-osobennosti-vosproizvodstva-kariernykh-kharakteristik/viewer>
- 13 Bystrova, et.al., 2020.
- 14 Tev, 2025.
- 15 Melnikov, K. (2023). Formal power in informal networks. Distribution of power resources in personalized bureaucracies: the case of Russia's subnational elites. *Democratization*, 30(8), 1503–1526. <https://doi.org/10.1080/13510347.2023.2246127>
- 16 Tev, 2020.
- 17 Tev, 2020; Tev, 2025.
- 18 Vjorstka. (2024, 20. mai). Potsjemu snjali Sjojgu: tsjto stoit za smenoi ministra oborony v razgar vojny. <https://verstka.media/shojgu-uvolnenie-versii>
- 19 Ovtjinnikova, Ju., Vinokurov, A., & Serkov, D. (2025, 7. juli). Tsjto izvestno o samoubijstve eks-ministra transporta Starovojta: glavnoje. *RBK*. <https://www.rbc.ru/politics/07/07/2025/686bd0699a794767999b730e>; Tsvetajev, L. (2025, 11. september). «Polutsjil 30 mln otkatov»: Byvsjij kurskij gubernator priznal viny vo vzjatках. *Gazeta.Ru*. <https://www.gazeta.ru/social/2025/09/11/21683102.shtml>
- 20 Luzin, P. (2025, 20. januar). The transformation of Russia's military leadership. *Russian Analytical Digest*, (323), 10–13. <https://doi.org/10.3929/ethz-b-000715606>
- 21 Dugin, A. (2024, 23. februar). Odn na vsekh – v kakuju stranu vernutsia nasji geroi. *RIA Novosti*. <https://ria.ru/20240223/filosofiya-1929064653.html>; Putin, V. (2024, 29. februar). Poslanije Prezidenta Federalnomu Sobraniju. *Prezident Rossii*. <http://kremlin.ru/events/president/news/73585>
- 22 «Heltenes tid».

- 23 Bartosiewicz, M. (2025, 10. mars). Regional elites in wartime Russia. *OSW Centre for Eastern Studies*. <https://www.osw.waw.pl/en/publikacje/osw-commentary/2025-03-10/regional-elites-wartime-russia>
- 24 Yakovlev, A. (2025, 16. april). Business in the Russian economy after 2022: Resources, incentives, expectations. *Russian Analytical Digest*, (326), 2–5. <https://doi.org/10.3929/ethz-b-000730670>
- 25 Kuteleva, I. (2024, 22. april). Razvedka Britanii: V armii RF sozdali podrazdelenije dlja predstavitelej kremljovskoj elity. *Jevropejskaja Pravda*. <https://www.eurointegration.com.ua/rus/news/2024/04/22/7184344/>
- 26 Podvolotskij, A. & Klimova, A. (2025, 5. oktober). Samyj molodoj general v Rossii, oskorbivsjij svjasjtsjennika: Kto takoj Apti Alaudinov. *URA.RU*. <https://ura.news/news/1052756572>
- 27 Separatiststaten Folkerepublikken Donetsk.
- 28 RIA Novosti. (u.å.). *Artjom Zhoga*. Hentet 1. oktober 2025 fra <https://ria.ru/person/artem-zhoga/>
- 29 Or, A. (2025, 16. april). Russia's economic elites in wartime: Winners, losers, and shifting boundaries of wealth and power. *Russian Analytical Digest*, (326), 18–22. <https://doi.org/10.3929/ethz-b-000730670>
- 30 Gaur, A., Settles, A. & Väättänen, J. (2023). Do economic sanctions work? Evidence from the Russia-Ukraine conflict. *Journal of Management Studies*, 60(6), 1391–1414. <https://doi.org/10.1111/joms.12933>.
- 31 Sendstad, C. & Udal, J. H. (2024, 28. oktober). Ubalansen i Putins krigsøkonomi kan pågå i flere år. *Den norske Atlanterhavskomiteé*. <https://www.atlanterhavskomiteen.no/ukens-analyse/ubalansen-i-putins-krigsokonomi-kan-paga-i-flere-ar>
- 32 The Moscow Times. (2025, 26. august). From war surge to slump: Is the Russian economy heading toward recession? <https://www.themoscowtimes.com/2025/08/26/from-war-surge-to-slump-is-the-russian-economy-heading-toward-recession-a90354>
- 33 Prokopenko, A. (2025, 19. september). Rossijskaja ekonomika v lovusjke – ona tak silno zavisit ot vojny, tsjto, jesli ta kontsjitsja, natsjnjotsja krizis: Potsjemu tak polutsjilos? I mozjno li izbezjat ekonomitsjeskogo kollapsa? *Meduza*. <https://meduza.io/feature/2025/09/19/rossiyskaya-ekonomika-v-lovushke-ona-tak-silno-zavisit-ot-voiny-chto-esli-ta-konchitsya-nachnetsya-krizis-pochemu-tak-poluchilos-i-mozhno-li-izbezhat-ekonomicheskogo-kollapsa>
- 34 Yakovlev, 2025.
- 35 Tev, 2025.
- 36 Bartosiewicz, 2025.

Bendik Mogens Manum

Bendik er forsker i Forskningsgruppen for Øst-Europa og Asia på NUPI, og jobber hovedsakelig med prosjektet RUSSNETT.

NUPI

Rosenkrantz' gt. 22
0160 Oslo
post@nupi.no | nupi.no

RUSSNETTs kunnskapsnotater er korte fagtekster om sentrale temaer knyttet til russisk politikk. Tekstene fokuserer på utviklingstrekk som er viktige for å forstå Russland i dag. Kunnskapsnotatene publiseres av Nasjonalt nettverk for russlandskompetanse (RUSSNETT). Nettverket koordineres av NUPI i samarbeid med Utenriksdepartementet, som også finansierer prosjektet. Prosjektets mål er å bevare og videreutvikle russlandskompetansen i norsk statsforvaltning ved å være en arena for erfaringsutveksling på tvers av fagmiljøer og sektorer.

